

Johan Knudsen: Den Berettigelse, vore Kommuner have til at sende Udlændinge, der her i Landet trænge til Fattighjælp, tilbage til det Land, hvor de høre hjemme. — jeg ser bort fra den svenske „12 Aars Ret“ —, krænker i mange Tilfælde Humanitetens Love. I mange Tilfælde er den paagældende Udlænding bleven fastere knyttet til Danmark end til sit virkelige Fædreland, han er bleven en fremmed for Menneskene og Forholdene i sit virkelige Fædreland, Samfundet her i Danmark vil meget lettere end Samfundet hist ved at give ham en Haandsrækning atter kunne bringe ham paa ret Køl. I disse Tilfælde har Ministeriet sikkert handlet rigtigt ved at nægte Kommunerne Tilladelse til at hjemsende trængende Udlændinge.

Men da Udlændingene ifølge vor Lovgivning ikke ere berettigede til at nyde Fattigunderstøttelse her i Landet, er der altsaa undertiden blevet paalagt vore Kommuner en Udgift, der strengt taget er dem uvedkommende. Det vilde være — selvfølgelig ikke rigtigt — men dog forklarligt, om Kommunerne stillede sig mindre humant overfor udenlandske Fattiglemmer end overfor deres egne Fattiglemmer, knob med Understøttelsen til dem, idet man mente, at her var Kommunens Kasse bleven bebyrdet med en Udgift, som man troede at have Ret til at blive fritagen for. Jeg finder det derfor naturligt, at Ministeren ifølge Lovforslaget faar Bemyndigelse til at give Kommunerne Erstatning, og jeg haaber, at den højtærede Indenrigsminister vil gøre udstrakt Brug af denne Bemyndigelse. Jeg haaber ogsaa, det maa lykkes Administrationen at opnaa Erstatning hos vedkommende udenlandske Fattigvæsen, der vilde have Forsørgelsespligten, hvis vi havde benyttet vor Hjemsendelsesret saaledes, at Statskassen ikke som Følge af Lovforslaget vil faa nogen nævneværdig Udgift.

Ved Lovforslagets § 2 foreslaas Fattiglovens § 61 udvidet derhen, at en Statsanstalt eller en af Staten godkendt Anstalt for Fremtiden skal kunne anbringe abnorme i private Hjem, uden at Udgifterne derved skulle henregnes til Fattighjælp for den abnorme eller dennes Forældre, dog saaledes, at Anstalten skal føre vedvarende Tilsyn med disse private Hjem. Disse kontrollerede Familiehjem have i stigende Grad været benyttede overfor abnorme. Bemærkningerne til Lovforslaget oplyse, at Antallet af aandssvage i kontrolleret Familiepleje under Tilsyn af Aandssvagean-

stalten Gl. Bakkehus-Ebberødgaard ved Udgangen af Finansaaret 1905—06 udgjorde 68 og for den Kellerske Anstalts Vedkommende 72 Personer. Jeg tvivler ikke om, at denne Anbringelsesmaade, der jo vil være meget billigere for Stat og Kommune, ofte ogsaa vil være bedre for den abnorme end Anbringelse paa Aandsvageanstalt, særlig naar der er Tale om aandssvage, som ere arbejdsdygtige. Noget mindre sikker er jeg paa Hensigtsmæssigheden af at anbringe sindssyge i kontrolleret Familiepleje, idet jeg tror, at det vil være meget vanskeligere at finde gode private Hjem for sindssyge end for aandssvage.

Under Finanslovens 1ste Behandling omtalte jeg, at den Hjælp, som Kommunerne tildele døvstumme, der skulle anbringes i Haandværkerlære, af nogle Kommuner anses for Fattighjælp, af andre ikke. Jeg tror, at det for Landkommunernes Vedkommende er det almindelige, at disse Udgifter bæres dels af den fri Fattigkasse, dels af Amtsfattigkassen, men jeg ved, at Københavns Kommune ikke yder en saadan Understøttelse uden som Fattighjælp, og jeg nævnedet et Eksempel fra i Foraaaret, hvor et Sogneraad nægtede en Mand Alderdomsunderstøttelse med den Motivering, at den Hjælp, som hans døvstumme Søn havde faaet til Anbringelse i Haandværkerlære, maatte regnes som Fattighjælp, ydet Faderen. Hovedformaalet ved Døvstummeundervisningen er jo den intellektuelle Uddannelse, og hvad der kan bibringes Eleverne af praktisk Færdighed, er kun en Forberedelse. Den egentlige praktiske Uddannelse til et bestemt Livserhverv finder Sted efter Afslutningen af Døvstummeskolen udenfor Døvstummeanstalten i Modsætning til f. Eks. de voksne blindes videre Uddannelse, der foregaar paa Instituttets Værksteder og ved Instituttets Lærerkræfter. Det vil aldrig være muligt at anbringe de døvstumme i Lære under de samme Betingelser som de hørende, og vore Døvstummeanstalter raade kun over meget smaa Fonds, hvormed man kan hjælpe dem. Det kgl. Døvstummeinstitut i København har saaledes kun 600 Kr. om Aaret til konfirmerede Elevers Anbringelse

Rettelse.

Sp. 2176, L. 19 f. o.: „øverste“, læs: „største“;
L. 21 f. o.: „næstøverste“, læs: „næststørste“.